

KÂFİRÛN SURESİ

الْعَالَمِينَ رَبِّ إِلَهَ الْحَمْدُ

أَجْمَعِينَ أَتَّبَعِهِ وَأَصْحَابِهِ إِلَهَ عَلَيَّ وَ مُحَمَّدٍ رَسُولِنَا عَلَى وَالسَّلَامُ وَالصَّلَاةُ

الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ أَنْتَ إِنَّكَ عَلَّمْتَنَا مَا إِلَّا لَنَا عِلْمَ لَا سُبْحَانَكَ

الْكَرِيمُ الْجَوَادُ أَنْتَ إِنَّكَ فَهَّمْتَنَا مَا إِلَّا لَنَا فَهْمَ لَا سُبْحَانَكَ

أَمْرِي يَسِّرْ لِي وَ صَدْرِي لِي اشْرَحْ رَبِّ

قَوْلِي يَفْقَهُوا لِسَانِي مِنْ عُقْدَةٍ وَاحِلٌ

بِالْعِبَادِ بَصِيرٌ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ إِلَى أَمْرِي وَأَفْوُضُ

Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam Resûlümüz Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem), onun ailesinin, ashabının ve onlara güzellekle tabi olanların üzerine olsun.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize öğrettiğinin dışında bizim ilmimiz yoktur. Şüphesiz sen, her şeyi en iyi bilen, her işi hikmetli olansın.

Ya Rabbi! Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Senin bize gerçeği anlattığının dışında bizim anlama imkânımız yoktur. Şüphesiz sen çok cömertsin ve çok ikram sahibisin.

Ey Rabbim! Göğsümü ferah eyle, işimi kolaylaştır. Dilimin bağını çöz de sözümü anlasınlar.

Ben işimi Allah'a bırakıyorum. Şüphesiz Allah kullarını görendir.

Kafirun Suresi sıralama olarak 109. nüzul olarak 18. Suredir. Nüzul sıralamasında birinci sure Alak Suresidir. Ancak Kur'an'ı Kerim'i açtığımızda ilk sırada Fatiha Suresi vardır. Kur'an'ı Kerim'in şu an elimizde bulunan sıralaması, Kur'an sıralamasıdır. Nüzul dediğimiz ise iniş sıralamasıdır. Kur'an'ı Kerim'in bu formuyla olması gerektiğini Resûlullah (sav) biliyordu. Bu şekilde olması gerektiği için böyle sıraladılar. Çünkü sureler hepsi tek seferde inmemiştir. Parça parça inen birçok sure vardır. En son olan düzenleme elimizdeki halidir. Mevcut hali bu yani. Böyle okumak da çok güzel. Ama bir gün Alak Suresinden başlayarak nüzul sırasına göre okumanızı da tavsiye ederim. İkisinin de bereketi ayrı.

Kafirun Suresi Mekke döneminde nazil olan surelerdendir. Kâfirun ile Nasr Suresi'ni birlikte de anlatmış âlimler. Namazlardaki sureleri özellikle seçtik, namazda okurken aklımızda bir kalıcılık olsun diye. O sebeple Kâfirun ve Nasr Sureleri ikili olarak anlatılsa da ben şu an sadece Kâfirun Suresini anlatacağım. Böylece zihninizde Kâfirun bir hafta boyunca dönmüş olur diye düşünüyorum.

Bir önceki sure olan Kevser Suresinde Resûlullah (sav) oğlunu kaybetmişti. İbrahim vefat etmişti. Ve amcası buna dair kutlamalar yapıp büyük kahkahalar atıp avlusunda bu ölümü bir şenliğe çevirmişti. Resûlullah'a (sav) *"Senin soyun kesildi, senin arkandan gelecek kimsen yok."* diye onunla dalga geçmişti.

Resûlullah (sav) çok üzgün, kederli bir hâldeyken, ağlamaktan üstü başı artık ıslanmışken, ama Allah'a isyan da etmiyorken Allah u Teâla ona Kevser Suresini vahyetmişti. *"Senden İbrahim'i aldık ama şüphesiz biz sana Kevser'i verdik. Sonsuz bir ecir, hiç tükenmeyecek bir kaynak verdik. Ve şüphesiz soyu kesik olan sen değilsin, sana bunları söyleyenlerdir. Sen Rabbini büyülemek için namaz kıl ve kurban kes."*

Namazın hayatımızın en zor günlerinde bile bırakılabilir bir eylem olmadığını çok iyi anlamıştık Kevser Suresi'nde. Maalesef tam aksiyle yaşamın içinde çok karşılaşıyoruz. Elhamdülillah zihnimde bu tür bir düşüncenin olduğu bir dönem geçirmedi. *Çok zor dönemler geçirdim; ancak namazın o dönemlerde kılınamayacak olduğunu hiç düşünmedim.* Bunu hiçbir zaman düşünmeyelim. Bazen olabilir, kendinizi buhranda hissedebilirsiniz, birçok şey ters gidebilir, ölümler, kayıplar olabilir, boşanma olabilir, anne baba evladını evlatlıktan reddedebilir. Birçok kötü hadise olabilir.

Mesela Aişe annemize zina iftirasında bulunuyorlar, onun iffetini zedeleyecek iddialarda bulunuyorlar ki o bir Peygamber eşi. **Hız. Aişe o dönem ibadetlerini kesmiş mi, küsmüş mü? Böyle bir tavır görmüyoruz.**

Fakat bu çağın Müslümanında işten kovulduğunda, eşi ile boşandığında, evladını kaybettiğinde ya da çok büyük bir acıya gark olduğunda Allah'a küsebiliyor. Bir nevi tripleşme hali oluyor ve namazlarını kılıyorsa bir kılmama, yapmama hali görülüyor.

Aslında tam tersi olması lazım. O üzüntünün onu daha fazla namaza, Kur'an'a sevk etmesi lazım. Ancak bu ikinci grubu daha çok gözlemliyorum: Sıkıntı halindeyken, ibadetten uzaklaşma duygusu. *Zaten benim başımda bu kadar sıkıntı, dert varken namaz kılamıyorum* hâli. Bu çok hadsiz ve yersiz bir duruş.

Resûlullah (sav) neyi kaybediyor olursa olsun namazı hiçbir zaman geciktirmemiş, kılmamalık etmemiş. Ne savaşta ne cenazede. Bunu zihnimize ve kalbimize çok iyi yerleştirmemiz lâzım. **Ne olursa olsun, namazı kılacağız.**

Allah rahmet eylesin, geçtiğimi yıllarda Ensar isminde bir kuzenimi kaybettik, kanserden vefat etti. Rabbim ona rahmet eylesin, 17-18 yaşındaydı. Siz de ona bir Fatiha okursanız çok mutlu olurum. Çok üzücü bir hadiseydi hepimiz için. Tabii ki en çok kendi ailesi ve annesi için çok üzücüydü, bu yaşta bir çocuğu toprağa gömmek. İnsan o an ağlıyor, belki o an ölmek istiyor, hayatla bağlarını kesmek istiyor; ama insanın üzgünken de tuvaleti geliyor, tuvalete gitmesi gerekiyor. Hadi bir gün uyumadın, iki gün uyumadın, üçüncü gün uyuyorsun bir yarım saat de olsa. Beden çünkü tepki gösteriyor. Uyumak istiyorum, diye. Ya da tuvalete gitmek zorunda kalıyorsun. Hiçbir şey yiyemedin, aşırı derecede iştahsızsın, su içmek zorunda kalıyorsun, ne kadar mutsuz olursan ol. **Demek istediğim; bedende bir sistem var. Ve üzgün de olsa, depresyonda da olsa, cenazede de olsa gözyaşlarını tuvalet bölüyor. Su içmen bölüyor. Kapı çalması bölüyor. Dolayısıyla beden işlemeye devam ettiği sürece “Ben küstüm oynamıyorum.” diyemiyoruz. En büyük depresyonu yaşayan da kalkıp tuvalete gitmek zorunda. Bölüyor işte kendisini. O olduğu hâlde kalamıyor.**

Bir de ruhumuzun ihtiyaçlarına bakalım. Ruhumuzda da bir sistem, bir işleyiş var. Hep Allah ile bir bağlantı, senkronizasyon halinde olmamız gerekiyor. Bunu üzüntülerimiz sebebiyle kestiğimizde aslında kendimize zarar vermiş oluyoruz. **Aylarca su içmemek, hiç tuvalete gitmemek, bir ay iki ay hiçbir şey yememek nasıl mümkün değilse, ruhumuzu da namazdan, Kur'an'dan, Allah'ın zikrinden alıkoymak söz konusu olamaz.**

Evet, “Bir sürü namaz kılamayan insan var, gayet geziyorlar, bunlar hasta mı?” diyebiliriz belki de. Fakat böyle insanlar çok vesvese sahibi olurlar, her şeyden etkilenirler, dünyanın kendileri etrafında döndüğüne dair inançları kuvvetli olur, **insanların fikirlerinden ve zanlarından daha fazla etkilenirler.** *Kim bana ne dedi, kim ne söyledi...* bu takım duygulardan daha fazla etkilenirler.

Sığınılacak merciden daha uzaktadırlar. Duaları az olduğu için Rableriyle bağlantıları zayıftır. Tüm bunlar ciddi ve büyük kayıplar.

Namaz olmazsa olmazımızdır. Şu kafanız gövdenizde kaldığı sürece, bu kafa bu gövdeden kopmadığı sürece namaz kılınacak. Ne olursa olsun. Hastane odasında da, ameliyattan önce de, doğum sancısıyla da, her halükârda namaz kılınacak. Her halükârda.

Durum böyleyken balayında namaz kaçırınlar ya da düğününde namaz kaçırınlar utanırlar mı, umarım utanırlar, utanılması gerekiyor çünkü. Namaz olmazsa olmaz. Namaz olmak zorunda. “Ama benim canım istemiyor” önemli değil. Bazen işe de canımız gitmek istemiyor ama gidiyoruz. Anne çocuk her gün birbirini görmek istiyor mu? İstemeyebilir. Bazen çok sinirimiz bozulabilir, ama yaşamaya devam ederiz. Demek ki her şeyi istediğimiz için yapmıyoruz. Bazı şeyler sorumluluk. İstemesek de kılınacak. Kılına, kılına, kılına ister hâle gelecek. Bu böyle.

Resûlullah (sav) hiçbir zaman ibadetine ara vermemiştir. Amcası Resûlullah’a (sav) çok büyük hakaretler etmişti, Allah u Teâla Kevser Suresindeki vahyi direkt Resûlullah’ı (sav) muhatap alarak indirdi. Dedi ki: “*Sen endişelenme, biz sana kevseri verdik, sen namaz kıl, kurban kes, senin soyun kesik değil.*” diye Resûlullah’a (sav) doğru konuşma yaptı Allah u Teâla.

Kevser Suresi’nin hemen ardından Kâfirun geliyor sıralamada. Böyle bir bağlantısı var. **Kevser Suresi çocuğunun vefatında sonra Resûlullah (sav) ile konuşmadır, Kâfirun Suresi ise karşı taraf ile, düşman safı ile konuşmadır.**

Burada düşman safını Allah u Teâlâ hedef alıyor ve söylüyor: Esteuzubillah

“**Ya eyyühel kâfirun يَا كَافِرُونَ**.”¹Buraya kadar inen surelerde Allah hiçbir zaman Mekke’deki insanlara kafir diye seslenmedi. İlk kez 13 yıl sonra Allah u Teâlâ “*Ey kafirler!*” diye sesleniyor. Onlara kafirler diye seslenmeden önce, 13 yıl boyunca uyarı, telkin var. Yollarından çevirmek istiyor, güzellekle uyarılıyor. Peygambere ve taraftarlarına saldırıyorlar, dövüyorlar ama hiçbir şekilde bir savaş yok Müslümanlarda. Hep iyilikle, güzellekle uyarı var. 13 yılın sonunda ilk kez Allah u Teâlâ artık karşı tarafa “*Ey kafirler!*” diyor.

¹ 109/ Kafirun Suresi,1

Sure şöyle başlıyor: "**Gul'** قُلْ yani **De ki**". Allah u Teâlâ Resûlullah'a (sav) diyor ki *sen konuşma. Direkt benim söylediğimi söyle. De ki Ey kafirler Allah bunu size direkt olarak söylüyor. Artık dinleyin.*

Burada Allah'ın artık onlara 'Ey kafirler' diye seslenmesinin sebebi ise Resûlullah'ın (sav) bebeği ölmüşken amcasının ona hakaretlerde bulunmasıydı, Resûlullah'ın (sav) kalbini paramparça etmişti söylediği sözler. **Allah katında bir bedeni parçalamaktansa bir kalbi parçalamak daha önemli bir konuma sahip. Çünkü bir insanın kolu kırılmıştır, belki bilerek kırmışsındır; ama kol iyileşebilir. Eski haline dönebilir. Ama bir insanın umutlarını, özgüvenini kırdığınızda, hayallerini yıktığınızda, güvenini hayata karşı kırdığınızda bunu toparlaması çok zor.**

Anne babasının çocuğa verdiği bir zarar, bir eşin bir eşe verdiği zarar, evladın verdiği zarar, akrabalarından gelen ihanet, kalbin parçalanması bir kol kırığının iyileşmesinden çok daha zordur. **İnsanın kendini dönüştürmesi, iyileştirmesi, hep inancını tazelemesi lazım. Çok uzun bir yolculuk. Hep kalbiyle uğraşması lazım.** Ama bir ayak kırılması böyle değil. Benim de geçen sene ayağım kırılmıştı. Çok ağrılı zamanlarım da oldu fakat şu an yürürken ayağımın kırıldığı aklıma gelmiyor. Fakat 7 yaşındayken canımı yakmış bir mesele yine aklıma gelebiliyor, yine kalbimi yakabiliyor. Kalbin kırılması Allah katında o yüzden daha büyük bir yere sahip. **Bir insanın başka bir insanın bedenine verdiği zarar iyileştirilebilirken; kalbine verdiği zararın tamiri çok zor. Kırma çok kolay ama düzeltmek çok zor. Yıkma çok kolay ama yapmak çok zor. Bir gönül yapmak o kadar zor ki. O yüzden yıkmamaya bakalım.** Çünkü çok tehlikeli. Allah katında da günah boyutu çok fazla gerçekten.

Sadece zina büyük günah değil, bir insanın özgüvenini, umutlarını, kalbini kırmak bunlar da büyük günah. Bir insanın karakterini söküyorsun, paramparça ediyorsun. Ve **insan karakteriyle kulluk yapabilir.** O karakterdeki zafiyetler kulluktaki farzları uygularken zorluk olarak karşısına çıkıyor. Kişi örtünemiyor, namazda sebat gösteremiyor. Aslında kişiliğinde bir problem var. Namazla, örtüyle bir problemi yok. Kişiliğinde bir problem derken kötü bir insan olduğunu kast etmiyorum. Karakter yapısında bir takım olumsuz yönelmeler var. Çocukluğundan ya da başka bir olumsuz anısından kaynaklı. Tabii ki bunlar farzları yapmamıza mani değil hiçbir şekilde. Demek istediğim inşallah anlaşılmıştır.

Dolayısıyla Allah'ın "Ey kafirler" diye seslendiği ilk sure Kafirun Suresi. Çünkü düşman safının Resûlullah'a (sav) yaptığı saldırı onun kalbine yönelik. Bedenine değil. Çok defa onun ruhunu sıkmaya, kalbini parçalamaya çalışıyorlar ki, Allah artık burada bir çizgi çekiyor 13 yıl sonra. Ey kafirler diyor. Onlar kafirse Resûlullah'ın (sav) yanındakiler de iman etmiş oluyor.

Allah burada artık safları ayırdı. Dedi ki: “*Onlar kafir, siz de iman edenlersiniz.*” Aramızı ayırdı Allah. Ayrıldık. Hepimiz kardeş değiliz artık. Müslümanlarla biz kardeşiz, karşı taraftakiler kafir. Kafir bizim düşmanımız. Allah böyle söylüyor. Bitti. Bu konuda tartışmaya gerek yok. Düşmanımız derken kafirle karşılaştım, alayım kafasına bir taş fırlatayım değil tabii ki. Ama onu dost edinmem, ona bir Müslüman kardeşim gibi güvenmem, onu idol edinmem, onu hayatımda en büyük yere koyamam. Çünkü Allah “*koyma*” dedi. Koymazsan daha iyi olur gibi değil, koyamazsın dedi. Onlar kafir, sen Müslümansın. Sizin saflarınız artık ayrıldı. Sizin bir arada yapabileceğiniz hiçbir şey yok.

Ayrılık: *Artık eskisi gibi asla olunamayacağının kanıtıdır.* Bir kere ayrılık olmuşsa bir daha onu birleştirmeye çalışsanız da eskisi gibi olmayacaktır. **İki tarafı Allah ayırdığında ise bunun birleştirilme ihtimali hiç yok artık. Allah ayırdı. Allah’ın ayırdığını kim birleştirebilir?** Hiç kimse birleştiremez. Allah da kafirler ile müminlerin arasını bu surede ayırıyor. Resûlullah’a (sav) hep tekliflerle geliyorlar. “*Ya Muhammed kadın mı istersin, sana kadın getirelim. Mal mı istersin, mal getirelim. Devlet adamı mı olmak istersin, seni başımıza geçirelim. Ama ne olur artık sen bu davandan vazgeç. Seninle uğraşmak istemiyoruz. Sen düzenimizi bozdun. Hala senin tarafına insanlar geliyor. Bizim ticaretimizi bozdun. Ne istiyorsan söyle, onu yapalım.*” Ama Resûlullah (sav) şöyle cevap veriyor: “*Bir elime güneşi bir elime ayı koysanız; ben bu davamdan vazgeçmem.*”² Bu sefer Mekkeli müşrikler şu teklifle geliyorlar. “*Ya Muhammed bir yıl senin Rabbine ibadet edelim, ne diyorsan onu yapalım. Bir yıl da bizim putlarımıza ibadet edelim ve bizim koyduğumuz kurallara göre yaşayalım. Bir yıl senin dediğin, bir yıl da bizim dediğimiz olsun. Böyle bir orta yol bulalım.*”³

Hz. Bilal’in (r.a) dediğini hatırlayalım. “*Hak bâtila bir adım bile gelmez.*” Zaten insanların böyle teklifleri çok komiktir; o gün için de, bugün için de. **İslam Allah’ın dini. Allah kainatı, evreni, galaksileri, insanı, varlığı, yaşamı yaratan kaynak Allah.** İnsan diyor ki Allah’a “*Hadi sen bana uy. Ben de bir yıl sana uyayım.*”

Anaokulundaki küçük öğrencilerin müdürün karşısına geçip “*Ben kurallar koydum, okulu bir yıl benim istediğim gibi yönet, ey müdür. Bir yıl da ben senin dediklerini dinleyeceğim.*” demesi gibi. Anaokulundaki o küçük öğrencinin zaten müdürün kurallarına uymaktan başka çaresi yok. Onun başka bir alternatifi yok orada.

² Sîretu İbn Hişam, 1/266; İbnu Seyyid’n-nas, Uyunu’l-eser, 1/132; İbn Kesir, es-Sîretu’n-Nebeviye, 1/474; Beyhakî, Delail’u’n-Nübüvve-şamile- 2/63; Taberî, 2/218-220)

³ İbni Hişâm, Sîre: 1/388; Taberî, Tarih: 2/225-226.

Küçüksün, müdürün bildiği kadar şeyi asla bilmiyorsun, bu hususta bir tecrüben yok, bu okulu müdür kurmuş, sense okulun sisteminden bir habersin. Üç günlük aklınla diyorsun ki, *ben okulu yöneteceğim*. Müdüre de lütfeder gibi diyorsun ki, *“Tamam bir yıl da senin dediğin olur müdür bey.”* Bu çok komik ve o kadar ucuz bir komiklik ki, tiyatrosu olsa gülmeyiz. Aptalca buluruz. İnsanın da yapmaya çalıştığı bugün bu. Mekkeli müşriklerin zamanında yapmaya çalıştığı da bu.

Allah’ın kuralları var; sistem için, devlet için, okul için, kadın erkek ilişkileri için, ekonomi ve ticaret için. Aklınıza gelebilecek bütün konularda Kur’ân’ı Kerim’de hükümler var. Ekonomi, siyaset, ticaret, bilim, tarih, coğrafya... Her konuyla ilgili Kur’ân’ı Kerim’in getirdiği sınırlamalar var. İnsan diyor ki bugün: *“Kur’an geçmişte kalmıştır. Bugün modern insanının kurallarına uymamaktadır. Kur’an’ın güncellenmesi gerekmektedir.”* Haşa.

Veya *“Bizim kurduğumuz sistemler tabii ki çok daha elit, entelektüel, harika. Kur’an’ın istediğimiz kısımlarından faydalanabiliriz. Bayramı, seyranı çok hoş ve eğlenceli. Ancak hükümlerden bahsediyorsak ne plajımıza, ne düğünümüze, ne kıyafetimize ne idollerimize ne de taptıklarımıza Kur’an’ın karışmasını istemiyoruz.”* Demiyor mu bugün insanlar? O gün de müşrikler aynısını söylüyordu. Bu anaokulundaki küçük çocuğun müdürün karşısına geçip *“Benim kurallarına uyacaksın.”* demesi kadar komik ve hadsiz.

Allah şu an bizi ezmek istese hepimiz birden yok oluruz zaten. **Tahammül etmesi doğru yolda olduğumuz anlamına gelmiyor.** Bazen bir insan aşırı derecede karşınızda haddini aşmıştır. Öyle büyük taşkınlıkları vardır ki, siz onu uyarmayı bırakırsınız. Dersiniz ki *“Ha duvara konuşuyorum, ha buna konuşuyorum. İsteddiği gibi at koştursun. Muhatap olmuyorum bana işi düştüğü gün derim ki, yok kardeşim ben seninle bir iş yapmam.”* Aynısı oluyor. **Bazı insanlar at koşturuyor. Allah mani olmuyor. İnsan da diyor ki, ben doğru yoldayım. Kurduğum sistem mükemmel. En iyisi benim. Ama Allah u Teâlâ ise diyor ki, istediğin gibi at koştur. Öldüğünde karşılaşacağız. O zaman sen yalvaracaksın. Ama o zaman da Allah seninle muhatap olmayacak.** Çok önemli şeyler söylüyorum. İnşallah anlayabiliyorsunuzdur. Aklınızdan bir şüphem yok. **Anlayabilmek için kalbinizi açın. Aklınız yeter. Kalbiniz alsın söylediklerimi.** Yaptığımız o küçük hareketler amel defterine kaydedilmekte. Gerçekten neye iman ettiğimizi kendimize soralım bu surede.

Kul yâ eyyuhe'l-kâfirûn. **لَا تَعْبُدُونَهَا يَا قُلُ** De ki: “Ey inkârcılar! Lâ a’budu mâ ta’budûn. **لَا تَعْبُدُونْ مَا أَعْبُدُ** Sizin taptıklarınıza ben tapmam.

Resûlullah (sav) İslamiyetten önce de hiçbir zaman Lat ve Uzza’ya, oradaki bir takım heykellere, putlara tapmamış. Davranışsal bozuklukları var Mekkeli müşriklerin. Mesela çıplak bir şekilde tavaf yapmak gibi. Namazı daha farklı hareketler ile kılmaya çalışmak gibi. Bunların hiçbirini de yapmamış Resûlullah (sav). “Ben sizin taptıklarınıza tapmam” dediği cümle geçmiş zamanı da kapsıyor. Yani diyor ki, *hiçbir zaman tapmadım. Peygamber değilken de sizin bu aptalca sisteminize tapmadım. Bugün de tapmıyorum.*

İçimdeki ses daha da açık konuşmam için dürtüyor. Bir fitneye sebep olmadan, dengeli bir şekilde hakikati ifade etmek istiyorum. Mesela bugün Korona var. Camilere mesafe getirdiler. Biz safları sıklaştıramıyoruz. Zaten sıklaştıramazdık, büyük bir cehalet vardı camilerin içinde maalesef. Bugün ise Korona’dan safları sıklaştıramıyoruz. Aramızda mesafe var. Tamam çok güzel, Müslüman dikkatli olandır. Biz saflarımızı sıklaştırmayalım. Camileri en son açtılar zaten. Maske ile girmemiz gerekiyor. Peki. Ama birtakım özel günlerde, birtakım resmi binalarda bütün devlet adamları dip dibe ip gibi dizilebildiler. Safları sıklaştırdılar.

Lâ a’budu mâ ta’budûn. **لَا تَعْبُدُونْ مَا أَعْبُدُ** Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Resûlullah da (sav) öyle söylüyor. Allah’ın camisinde yan yana gelmiyoruz. Tamam gelemeyelim hastalık için aramıza boşluklar koyduk. Mecliste, birtakım ziyaretlerde 100 kişi, 50 kişi nasıl safları sıklaştırebiliyor? Neden o ziyaretler asla aksamadı Korona’ya rağmen? İnsanlar ölüyor. Dikkat etmemiz gerekiyor. Hac, umre zaten iptal. Kalabalığa giremeyiz. Camileri ısrarla açmadılar. Tamam. Şimdi de sayılıyız, aralıklıyız. **Neden hiçbir ziyaret ertelenmedi de o kalabalıklarda bulunabildiler? Korona orada yok muydu? Ya da orası camiden daha mı kutsaldı? Oralara müsaade vardı da camiye niye müsaade yoktu?** Niye cami en son açıldı? Niye biz camide hâlâ maskelerimiz ileyiz, aramızda mesafe var? Tamam böyle olması gerekiyorsa neden diğer yerlerde hiçbir mesafe yok?

Din savunduğumuz şeydir, sizin alnınıza yazılan şeydir, sınırlarınızı belirleyen şeydir, önceliklerinizdir.

Lâ a’budu mâ ta’budûn. **لَا تَعْبُدُونْ مَا أَعْبُدُ** Ben sizin taptıklarınıza tapmam, *sizin eğildiklerinizin önünde eğilmem. Ben sizin el pençe durduğunuz şeylerin önünde el pençe durmam.*

Lât ve Uzza birtakım heykellerdi. İslam'da heykeller yok. Putçuluk yoktur. İslam'ı terk edebilirsiniz. Burada iseniz bilin ki İslam'da heykelcilik yoktur. Allah yasaklamıştır. Resûlullah (sav) yasaklamıştır. **Herhangi bir varlığın karşısında durmayı Resûlullah (sav) yasaklamıştır. Kendisini bile çizdirmemiştir, kendisinin bile heykelini yaptırmamıştır.** Bugün camideki nizamı ve sessizliği bozabiliyorken farklı hadiseler, birtakım günlerde ülkemizin tamamen sessizliğe bürünebilmesi bir ibadet şekli değil midir?

“Lâ a'budu mâ ta'budûn. تَعْبُدُونَ مَا أَعْبُدُ لَا Ben sizin taptıklarınıza tapmam.” Saygı başka bir şeydir. Saygıya bile birtakım davranışların ibadetmiş gibi ritüelleşmesine dikkat edin Mekke'li müşriklerin Lât ve Uzza'ya yaptıklarından daha farklı değildir.

Ve lâ entum âbidûne mâ a'bud. وَلَا سِز DE BENİM TAPTIĞIMA TAPACAK DEĞİLSİNİZ.

*Siz de hem oralarda eğilip önünüzü ilikleyip birtakım yerlerde dip dibe girip hem de gelip Allah'ın dininin hükümlerine uyacak değilsiniz. Yani Resûlullah'a (sav) şöyle bir teklif ile geliyorsunuz. Bir yıl senin Rabbine inanalım, bir yıl bizim dediklerimizi yapalım diye bir teklif ile geliyorsunuz, ey Mekkeliler ama ben sizin taptıklarınıza zaten tapmam. Asla Rabbimi bırakıp sizin taptıklarınıza tapmam. Fakat bu teklifi kabul etseydim bile siz Allah'ın hükümlerini uygulamaya sıra geldiğinde mutlaka bir köşe bulup kaçır giderdiniz. Çünkü o bir yıl içinde faize bulaşmayacaksınız, zinaya bulaşmayacaksınız, şirkin her türlüşünden uzak duracaksınız, bütün sistemi Allah'ın istediği gibi yapacaksınız, Allah'ın farzlarını uygulayacaksınız. **Hayatınızı Allah yönetiyor olacak. Sizin nefsiniz bunu kaldırmaz.** Çünkü Allah'a iman etmiyorsunuz, Allah'a teslim olmuyorsunuz. Allah'a ellerinizi kaldırmıyorsunuz. Allah'a yaptığınız şey “Allah'ım şunlar, şunlar, şunlar olursa sana bu kadar kulluk yapabilirim.”*

Allah sizin iş ortağınız değil. Allah sizin haşa çalışanınız değil. Allah size muhtaç bir varlık değil. Bu dünya Allah'ın. Allah'ın yarattığı dünyada hiçbir sistem, hiçbir kural, hiçbir insan Allah'tan üstün olamaz. Hiçbir fikir Allah'ın fikirlerinden üstün olamaz. Hiçbir yönetim şekli Allah'ın yönetim şeklinden daha üstün olamaz. Bin kere daha olamaz.

La a'budu ma ta'budun. تَعْبُدُونَ مَا أَعْبُدُ لَا Ben sizin taptıklarınıza tapmam.

Ve lâ entum âbidûne mâ a'bud. وَلَا سِZ DE BENİM TAPTIĞIMA TAPACAK DEĞİLSİNİZ.

Allah ayırdı. Bugün *gerçekten kim Müslümandır*’ı mahşerde göreceğiz. Bir insanın ben Müslümanım demesine rağmen örtüden rahatsız olması, çarşafli bir kadına dolmuşta saldırılması... Özgürlükçü bir ülke olmasından bahsetmiyorum. Demokrasiyi, özgürlükçülüğü (!) bir kenara bırakın. Her şeyi bir kenara bırakın. Bu insanlar bir de Müslüman insanlar. Fakat o hanımlara saldırıyorlar. Hanım olduğu yerde oturuyor ve sadece örtüsü var diye saldırıyor karşı taraf. Kadının başından örtüyü çekmeye çalışıyor. Kadını tanımıyor, konuşmadılar hiç, aralarında bir tartışma geçmedi. Kadın belki arsız bir kadın. Ya da belki profesör bir kadın. Adamın rahatsız olduğu şey ne? Allah’ın ayeti. Bitti. **Kadını tanımıyor, Allah’ın ayeti olduğunu tanıyor. Ve bir Müslüman diğer bir Müslümanın üzerinde bulunan ayetten rahatsız oluyor.** Ya da diliyle diyor ki, ninja gibiler. Sa ne ne.

Ve lâ entum âbidûne mâ a’bud. وَلَا أَعْبُدُ مَا عَابِدُونَ أَنْتُمْ وَلَا Siz de benim taptıklarına tapacak değilsiniz.

*Saçımı, düşünümü istediğim gibi yaparım. Kredimi istediğim gibi çekerim. İstedğim gibi içerim, istediğim yerde gezerim, istediğim gibi bir hayat yaşarım. Hayvanlar gibi nefsimi beslerim. Ama elhamdülillah biz de Müslümanız. O zaman Mekkeli müşriklere de Müslüman diyebilir miyiz acaba? Çünkü Mekkeli müşrikler de zaten ibadet ediyorlardı. Hac yapıyorlardı, namaz kılıyorlardı, Allah’ın varlığına inanıyorlardı, Allah’ın onları yarattığına inanıyorlardı. Mekkeli müşrikler, Resûlullah (sav) ile savaşan insanlar, Resûlullah’ın (sav) karşısında durup onu öldürmek isteyen insanlar diyorlar ki, *bizi Allah yarattı, Kabe’yi Allah korudu, bizim rızığımızı Allah gönderir, yağmuru Allah yağdırır, başımıza gelen hadiseleri Allah verir.* **Çok büyük bir sıkıntıya gark olduklarında, büyük bir imtihan ile karşılaştıklarında asla putlara gitmiyorlar. Sadece Allah’a el açıyorlar. Sadece Allah için kurban kesiyorlar.***

Ancak Resûlullah (sav) ile ayrıldıkları nokta şu; Resûlullah (sav) diyor ki: **“La ilahe illallah. Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur. İşinize, paranıza, kıyafetinize, ev düzeninize, her şeye Allah karışır.”** Mekkeli müşrikler diyor ki: *“Yok, hayır biz canımızın istediği gibi yaşamak istiyoruz. Bunu kabul edemeyiz. La ilahe illallah değil. Hem Allah hem de Lât ve Uzza. Hem faiz hem de Allah’a dua etmek. Hem zina hem de bütün bunlar. İbadeti istediğimiz zaman yapmak isteriz. Zekatı istediğimiz zaman, istediğimiz kadar vermek isteriz. Kendi kurduğumuz sistem ile yönetilmek istiyoruz. Allah’ın sistemi ile yönetilmek istemiyoruz.”* Bu yüzden müşriklerle savaşıyor Resûlullah (sav).

Bugün Resûlullah (sav) buraya gelse, çoğunluk olarak Müslüman bir toplumda yaşıyoruz ya, ne olurdu acaba? Bankaları kapatmak isteyecek, zina olan her yeri, bütün barları kapatmak isteyecek, örtüyü getirmek isteyecek, kadın erkek ilişkilerine bir sınır getirecek, iş yerlerimize bir sınır getirecek, televizyonları kaldıracak belki.

Netflix'i unut zaten. Sanatçılar falan nerede sahne alacaklar? Çok sıkıcı bir yaşam sanki. Düşünün Kafirun Suresi'ni. Bu sure Allah'ın düşmanlar ile kafirleri ayırdığı sure. Bütün bunları kabul etmeyenler kafirlerin safındadır demiş Rabbimiz Mekkeli müşriklere. Biz Mekkelilere benziyor muyuz? **Bugün Resûlullah (sav) buraya gelse, hoş geldin Peygamberim deyip evimize buyur eder miyiz, yoksa evdeki birtakım şeyleri saklamaya mı çalışırız, aman bize gelmesin diye köşe bucak kaçır mıyız, telefondaki mesajları mı sileriz, kendimizi camdan mı atarız...**

Velâ ene âbidun mâ abedtum. عَبَدْتُكُمْ مَا عَابِدُ أَنَا وَلَا Ben asla sizin ilahlarınıza tapacak değilim. *Hiçbir zaman ilahlarınıza tapmayacağım.* **Velâ entum âbidûne mâ a'bud. لَا أَعْبُدُ مَا عَابِدُونَ أَنْتُمْ وَلَا** Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. *Çünkü siz nefsinize tapmaktasınız.* Bütün bu hakikatleri gördükten sonra hâlâ davranışlarında ısrar eden Mekkeli müşrikler 13 yıl boyunca bu tutumu sürdürmüşlerdir. Diyor ki Allah u Teâlâ “Artık siz bana tapacak değilsiniz. Siz kendi ilahlarınızı seçtiniz, kendi nefislerinizi ilah edindiniz. Sorun yok mahşerde onlardan medet umarsınız. Bugün önünde ceketinizi ilikledikleriniz size kıyamette yardım ederler.”

Din başka, devlet başka, yaşam başka... Yok öyle bir şey. Allah bir Allah. Dünya Allah'ın, insan Allah'ın, yaşam Allah'ın, kurallar Allah'ın. Devlet de Allah'ın, sistem de Allah'ın. İşinize gelse de gelmese de, isteseniz de istemeseniz de bu dünya Allah'ın.

Kul yâ eyyuhe'l-kâfirûn اَلْكَافِرُونَ أَيُّهَا يَٰ قُلْ De ki: Ey kafirler.

Lâ a'budu mâ ta'budûn. لَا تَعْبُدُونَ مَا أَعْبُدُ لَا Ben sizin taptığınıza tapmam.

Ve lâ entum âbidûne mâ a'bud. لَا أَعْبُدُ مَا عَابِدُونَ أَنْتُمْ وَلَا Siz de benim taptığıma tapmazsınız.

Velâ ene âbidun mâ abedtum. عَبَدْتُكُمْ مَا عَابِدُ أَنَا وَلَا Ben sizin taptığınıza tapacak değilim.

Velâ entum âbidûne mâ a'bud. لَا أَعْبُدُ مَا عَابِدُونَ أَنْتُمْ وَلَا Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz.

Bu teklifi asla kabul etmiyoruz. Ve hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz. Ve Allah'ın dini galip gelecek.

Mekke ehli ibadet eden, dindar bir halktı; fakat ibadetin hem şekil hem de içeriğini tahrif etmişlerdi. Resûlullah (sav) ilk olarak namazı düzeltti.

Allah'ın öğrettiği şekilde doğru namazı öğretti. Davranıştaki hareketleri düzeltti. Sonra ise ruhtaki düzeltmelere gitti.

İbadetler de ikiye ayrılır bizim için. Birincisi şeklen hatırlatıcı olanlar: *Namaz, oruç, hac gibi. Dışarıdan görünür olarak yaptıklarımız.* İkincisi kendini Allah'a köle olmak: *Yani kalp ve ruhla yaptıklarımız. Bütün benliğimizi Allah'a adanmış olmak.*

Abd'ı biraz anlayalım. *Abd* "kul" demektir Arapça'da. *Kul köle* demektir. Fatiha Suresi'nden hatırlayabilirsiniz. Biz Rabbimizi tanıdıktan sonra onun Rahman oluşunu, Rahim oluşunu, Mâlik oluşunu anladıktan sonra "*İyyakena'budü تَعْبُدُ إِيَّاكَ*" *ben senin kulunum. Ancak senden yardım isterim.* Abd kelimesi geçiyor. **Biz Rabbimizi tanıdığımızda zaten ona kul, köle olmak isteriz. Çünkü Rabbimiz bizim hakkımızda hep hayır ister, güzel şeyler ister.** İslam'a girdik. Allah'ın kulu, kölesi olmayı kabul ettik ve böylece her şeyin efendisi olacağını anladık. Nefsimizin köleliğinden kurtulacağımızı, çok sağlıklı bir ruh haline kavuşacağımızı, dünya ve ahirette Allah'ın bizi nimetlerle donatacağını anladık. Ancak Allah'a kul olursak bunun olacağını anladık.

Kölenin hakkı, sistemi var mıdır? Yoktur. **İnsan insana köle olursa bu zulüm olur. Çünkü insan insanı kullanır. Ama insan Allah'a köle olursa, Allah merhametlidir ve onun bütün ihtiyaçlarını karşılar ona cennette de imkanlar sunar. O öyle bir efendidir ki, zorba değil, şefkatle, rahmetle eğitir. İhtiyaçlarımızı giderir. İnsan kendisini O'na kul ve köle etmek ister. Çünkü Allah hep bizim iyiliğimizi düşünür.**

Abd deyince; bütün hislerimi, fikirlerimi, yönelimlerimi Allah'a kul etmem gerekiyor. Bunu düşünüyorum. *Allah bunu düşünmemi istiyor mu?* Bunu hissediyorum. *Allah bunu hissetmemi istiyor mu?* Şuraya yöneliyorum. *Allah buraya yönelmemi istiyor mu?* Evet ise yapabilirim. Hayır ise yapamam. Konu bitti. Konu tartışmaya açık değil. Biz Allah'a akıl öğretecek pozisyonda değiliz.

Müşrikler ibadetten kaçmadılar. Onlar çok ibadet ederlerdi. Benliklerini teslim etmeyi reddettiler. Kararlarını kendileri almak istediler. Allah bizim düşünmemizi istemiyor mu, nasıl yani fikirlerimi Allah'a köle etmem mi gerekiyor? Hayır. Allah çok düşünmemizi istiyor. "*Akletmez misiniz, düşünmez misiniz?*" diyor. İstişare etmemizi istiyor. Hata yapmamızı, doğruyu bulmamızı, o kadar çok düşünmemizi istiyor ki. Ama kulluk hususunda Allah dedi ki "*namaz kılacaksın.*" *Neden namaz kılacağım? Ama neden?* Kılacaksın işte. Allah kılmanı istedi. Burada konu bitti. "*Örtün*" dedi Allah. Bunun mantıklı gerekçeleri nelerdir, feminizme göre bunun uygun yolları var mıdır, ama şöyle bir tefsir de çıkaramaz mıyız... Çıkaramazsınız.

“Örtün” dedi. Örtünmen gerekiyor. Örtünemiyorsunuzdur, benim de örtünemediğim çok uzun bir dönem vardı. Deriz ki, *örtünmem gerekiyor. Evet hak olan bu, fakat ben şu an nefsimi yenik düşünüyorum, günaha giriyorum. Veya namazın kesinlikle kılınması gerekiyor. Büyük bir günahıyım, bunu düzeltmem gerekiyor.*

Ama şu şekilde konuşmam “Yani öyle bir şey var ama, yapmam da gerekiyor mu, farklı bir tefsir de var ama...” Allah’ın kuralları bizim değerlendirmelerimize muhtaç değil. Biz öyle bir pozisyonda da değiliz.

“Lekum dînukum veliye dîn. دینِ وَلِي دینُکُمْ لَکُمْ Sizin dininiz size, benim dinim de bana.” Nureddin Hoca’nın çok güzel bir sözü vardı. Diyordu ki: “Ölünce hepimiz anlayacağız; kim abartıyor, kim normal, kim aşırıya kaçmış, ölünce hepimiz anlayacağız.” Ölünce anlayacağız abartmış mıyız, abartmamış mıyız.

Din: *borç ve hesap anlamlarına da geliyor yani karşılığı ödenecek olandır.* Neyi din edindiyseniz, neyi birinci sıraya koyduysanız; mahşerde onunla karşılaşacaksınız. Allah’ı ilah edinmediyseniz, Allah’ın kurallarını gönlünüzde birinci sıraya koymadıysanız, gönlünüzde ilahlaştırdıklarınızdan mahşer günü medet ummanız gerekir ve zor bir gün olur.

Yani Resûlullah (sav) burada diyor ki: “*Hadi dininizi yürütün, biz de yürüteceğiz. Siz istediğinizi yapın, biz de yapacağız. Ve bazen kaybetmiş gözükeceğiz, bazen siz kazanmış gözükeceksiniz. Ama Allah’ın dini mutlaka galip olacak.*”

Burada aslında savaş ilanı da var. Müslümanlar buradan sonra savaşıyor. Bugüne kadar sadece dil ile tebliğ vardı. Hiçbir şekilde saldırmamak vardı. Buradan sonra kafirler ile savaş dönemi de başlamış oluyor.

Kafirun Suresi çok güzel bir suredir, çok duruşlu bir suredir. Öğrendiğimiz hakikatler canımızı sıkabilir. Bazen çok ağır gelebilir duyduklarımız, ama bütün bunları kafamızda tartmalıyız. Kimin kulu olduğumuzun, neyi öncelememiz gerektiğinin farkına varmalıyız.

Arkadaşlar dini hiçbir yerden ayıramayız. Ne evlilikte, ne çocukta, ne yönetimde, ne sağlıkta, ne ekonomide, ne de ticarete. Allah diyor ki, hepsindeyim, hepsine karışıyım. Çünkü O, Allah. Açıklaması çok basit. Çünkü Allah. Kimi nereye karıştırmıyoruz, kimin çiftliğindeyiz?

Allahümme salli ala seyyidina Muhammed.

-Bu arada gelen ödevleri ⁴ okuyorum. Ödev yapan kendisine yapar. Zorunlu tutmuyoruz ama yaptığınız her ödev ile o süre kalıcılaşıp olur. Hiçbir şey yazmayanlar âlim mi olduklarını düşünüyorlar? Bu kadar mı zihin yapılarına güveniyorlar, bilmiyorum.

Ben güvenmiyorum mesela. Kaçıncıya aynı şeyin tefsirini yapıyorum, bir daha yazıyorum. Ama sizler hiç yazmaya tenezzül etmiyorsanız ya âlimsiniz ya da evliya. Öyleyseniz, biz sizden ders alalım. Değilseniz Allah aşkına yazın. Kendi hayrınız için yazın, yoksa uçar gider kafanızdan.-

⁴ Her tefsir dersinden sonra ne anladığımızı yazmak, ders esnasında da minik notlar almak.